07/05/2023

Η Κυριακή του Παραλυτου στην Κέρκυρα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Κυριακή του Παραλύτου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στο ιερό προσκύνημα του Αγίου Σπυρίδωνος Κέρκυρας.

Στην ομιλία του απευθυνόμενος στο εκκλησίασμα, έλαβε αφορμή από την παραβολή του επί 38 έτη παραλυτικού του **Ευαγγελίου**, και αναφέρθηκε σε μια πνευματική κατάσταση η οποία καταβάλλει τους ανθρώπους κάθε εποχής, αλλά ιδιαίτερα την εποχή μας, στην οποία οι άνθρωποι όσο απομακρύνονται από τον **Θεό** και στηρίζονται στις δικές του δυνάμεις, μη ανταποκρινόμενες στα εσώτατα της ψυχής και της καρδίας των, αισθάνονται την απελπισία.

Την απελπισία την κατευθύνει ο πειρασμός για να απογοητεύσει τους ανθρώπους, έναντι της υπομονής, την οποία μας προτείνουν οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας προκειμένου να φθάσουμε δια της υπομονής και της ελπίδος, στο μέτρον της ηλικίας του πληρώματος του Χριστού.

Ο **Παραλυτικός της Ευαγγελικής Περικοπής,** ο οποίος έκειτο επι 38 έτη στο κρεβάτι του πόνου, όχι μόνο δεν διαμαρτυρήθηκε, αλλά ούτε και έκανε παράπονο στον οποιοδήποτε για την κατάσταση της υγείας του. Αυτή την ελπίδα και την υπομονή του παραλυτικού, την επιβράβευσε ο Κύριος μας, δια του θαύματος της θεραπείας του.
Σε τέσσερις περιπτώσεις ανεφέρθη ο Σεβασμιώτατος, οι οποίες οδηγούν τον άνθρωπο στην απελπισία.

Η **πρώτη περίπτωση** είναι τα βιοτικά, τα οποία απασχολούν τον κάθε άνθρωπο. Η φτώχεια, η ασθένεια, ο θάνατος, η ανημποριά και οι άλλες στερήσεις, οι οποίες οδηγούν τον άνθρωπο στην απελπισία. Η αιτία ωστόσο, είναι η απουσία της χάριτος του Θεού, από την ζωή των ανθρώπων.

Δεύτερη περίπτωση είναι τα υπαρξιακά προβλήματα που απασχολούν τον άνθρωπο, το Ποιος είναι ,Γιατί υπάρχει, Γιατί γεννήθηκε και Που πηγαίνει, όπου δεν μπορεί να δώσει μόνος του απαντήσεις στα υπαρξιακά προβλήματα, αλλά και στα οντολογικά προβλήματα, Ποιος είναι ο Θεός, Που είναι ο Θεός, Γιατί ο Θεός φαίνεται πολλές φορές άδικος, Τι συμβαίνει μετα την ζωή την επίγεια στον καθένα μας κ.ο.κ.

Στα παραπάνω ερωτηματικά, είτε υπαρξιακά είτε οντολογικά, εάν δεν έχουμε πίστη, ως κόκκο σινάπεως, θα πελαγοδρομήσουμε και θα βυθιστούμε μέσα στα ερωτηματικά και τις αναζητήσεις μας. Και τελικά, θα φθάσουμε στην απελπισία.

Τρίτη περίπτωση απελπισίας, είναι όταν οι άνθρωποι, οι οποίοι εκ νεότητος των έχουν αγαθή προαίρεση και αναζητούν με διαρκή αγώνα την παρουσία του Θεού στην ζωή τους, μπορεί να αποτύχουν του αγώνος στην πορεία και να απελπιστούν, και να παρατήσουν τον αγώνα τους. Αυτό είναι ότι το χειρότερο για τον **αγωνιζόμενο Χριστιανό.**

Ένα παράδειγμα είναι ο νέος της παραβολής, ο οποίος ήλθε στον Χριστό και τον

ερώτησε τι μπορεί να κάνει για να σωθεί. Ο Κύριος μας του απάντησε, να εφαρμόζει τις εντολές του Θεού. Όταν ο ίδιος ο νέος ανταπάντησε πως όλα τα εφαρμόζει εκ νεότητος του, ο Κύριος του είπε το «Έτι εν σοι λείπει». Να απαλλαγεί απ' όλα όσα τον κρατούν δεμένο στη γη. Τότε αυτός ο νέος έφυγε απελπισμένος, εγκαταλείποντας τον αγώνα του.

Τέταρτη περίπτωση είναι όταν απογοητευόμαστε από τους θεσμούς οι οποίοι είναι ιεροί για την ζωή μας. Θεσμοί όπως της Οικογένειας, της Παιδείας, της Δικαιοσύνης, και άλλοι θεσμοί οι οποίοι μπορεί να μας απογοητεύσουν.

Αλλά ένας νέος άνθρωπος, ο οποίος ζητά την χειραφέτηση από τον θεσμό της οικογένειας, ομοιάζει με τον νέο της παραβολής του ασώτου, ο οποίος ζήτησε από τον πατέρα του την χειραφέτηση και το επιβάλλον μέρος της περιουσίας του, απομακρυνόμενος από εκείνον.

Δεν κατάφερε όμως να στηριχτεί στις δικές του δυνάμεις, και τότε ο νεότερος **Υιός της Παραβολή** αναγνώρισε το σφάλμα του, και είχε την δύναμη να επιστρέψει στο Πατέρα. Τα σημερινά παιδιά μας, τα οποία ζητούν την χειραφέτηση, δεν έχουν διάθεση επιστροφής. Δεν έχουν διάθεση για την Παιδεία επίσης, και επιπλέον ένας θεσμός ο οποίος απογοητεύει τον σύγχρονο άνθρωπο, είναι ο θεσμός της εξουσίας.

Σήμερα οι άνθρωποι αποζητούν από τους πολιτικούς και από τους εξουσιαστές να λύσουν όλα τα προβλήματα τους, και εκείνοι τους υπόσχονται εργασία, αναβάθμιση του βιοτικού επιπέδου, ευημερία, και εν γένει την καλυτέρευση της ζωής.

Όταν όμως οι άνθρωποι διαπιστώσουν ότι από όλες αυτές τις υποσχέσεις, σχεδόν οι περισσότερες δεν εκπληρώνονται, τότε απογοητεύονται και απελπίζονται. Η Εκκλησία του Χριστού μας απαντάει, *«Μὴ πεποίθατε ἐπ᾽ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία».*

Ο Σεβασμιώτατος έκλεισε την ομιλία του, προσκαλώντας τους ανθρώπους στην ελπίδα της Ανάστασης του Χριστού, που αυτή η ελπίδα εξεπήγασε από τον ζωοδόχο τάφο του Κυρίου μας.
Η **Ελπίδα του Χριστού** μας κατεργάζεται την υπομονή, και μέσα από την υπομονή, διατρανώνεται η πίστις, στον Αναστάντα Κύριο μας.

Ας ακουμπήσουμε λοιπόν, κι ας επιστρέψουμε στην αληθινή πίστη του Κυρίου μας, ο οποίος μπορεί να μας δώσει Ελπίδα, Χαρά, Φως, Ζωή, και την Σωτηρία στην ζωή μας.